

l'entrevista

MARC RIERA

President de la demarcació de Girona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya

“Socialment no seria bo tornar a viure un boom immobiliari com el de fa uns anys”

JORDI CARRERAS

Amb 38 anys, Marc Riera (Banyoles, 1979) és el nou president de la demarcació de Girona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC). Amb tot, el col·legi no li és nou, fa vuit anys va entrar a formar part de la junta, i és fill de Josep Riera (Banyoles 1950-2008), que va presidir el COAC a Girona des del 2004 fins a la seva mort. Llicenciat a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona, té despatx propi a Banyoles des del 2005, després d'haver treballat en altres despatxos d'arquitectura de Milà, Londres i Catalunya.

Com estan de feina al sector de l'arquitectura?

Per dir on som va bé recordar d'on venim. En l'època de la bombolla la feina que teníem era exagerada, però, quan va punxar (2007-2008), va caure en picat, aproximadament un 90%. A Catalunya vam passar de començar més de 120.000 habitatges a l'any a menys de 5.000. Va ser una sotragada molt forta per al sector i hem estat durant uns anys amb els nivells més baixos de feina des de feia molt i molt de temps. Del 2008 al 2013 la davallada va ser constant fins a aturar-se, i va començar una lleugera recuperació els últims tres anys. És una pujada mínima. Si la mirem en percentatge respecte a l'any anterior sembla alta, perquè partim de números molt baixos, però si la mirem en valors absoluts ens adonem que continua sent baixa.

Per què creu que es va arribar a un boom tan exagerat?

Anava d'acord amb l'època econòmica que vivia el país, i llavors va venir la gran patxada fins a quedar-nos amb un 10% de la feina. Durant el boom semblava que no veiéssim el final de la tendència al·lça, amb uns increments brutals i unes dades que, quan les mires ara, comparant-les amb dades històriques, eren exagerades. No crec que hi tornem mai més, i crec que no hi hauríem de tornar. Considero que el que s'ha de fer és estabilitzar i arribar als visats de metres quadrats d'acord amb les necessitats que hi hagi a la societat. Cal un creixement sostenible i equilibrat.

Dels edificis que hi ha a mig construir, què creu que se n'hauria de fer?

Crec que s'hauria de potenciar la rehabilitació i la renovació urbana, i des del COAC de Girona hi hem posat l'èmfasi en els últims temps. Quan parlem de renovació urbana no només pensem en aquell edifici del qual hi ha l'esquelet i que s'ha d'acabar. Aquests, per descomptat, s'han d'acabar i s'han d'adaptar a les exigències normatives actuals de sostenibilitat i eficiència energètica. Abans de construir de nou, seria molt important rehabilitar o acabar o renovar aquest parc.

“El premi Pritzker que va guanyar RCR demostra que l'arquitectura catalana és de primer nivell i que no cal estar en una gran capital ni tenir un macrodespatx per arribar a ser una referència mundial”

Fa poc es va constituir l'Observatori de la Rehabilitació. Quin és el seu objectiu?

L'Observatori és una iniciativa de les tres entitats que integren la Taula de la Construcció: el Col·legi d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics i Enginyers d'Edificació de Girona, el Gremi de Promotors i Constructors d'Edificis de Girona i la demarcació de Girona del COAC, i compta amb el suport dels ajuntaments de Gi-

rona, Figueres i Olot, i la UdG. L'objectiu és esdevenir una plataforma d'estudi i anàlisi per fomentar polítiques actives de renovació urbana a les ciutats, espais públics i zones urbanes.

Què ha representat per a l'arquitectura gironina el premi Pritzker concedit al despatx RCR d'Olot?

Ha sigut importantíssim per a Catalunya. Se'ls ha de felicitar, esclar. Aquests pre-

mis serveixen per posicionar l'arquitectura catalana i evidenciar que és de primer nivell mundial. També ens ha deixat altres lectures com ara que no cal estar en una gran capital ni tenir un macrodespatx, sinó que els arquitectes que són al territori, hi treballen i el potencien, també poden arribar a ser referents al món.

D'altra banda, l'Ajuntament de Girona ha decidit frenar la descatalogació del Garatge Forné. Què li sembla?

És una molt bona notícia. Des del col·legi aquests temes ens preocupen molt, i vam fer actuacions per debatre sobre la descatalogació, i posicionar el col·legi en la seva defensa.

38 anys i presideix el COAC a Girona.

La joventut no hauria de ser cap impediment en aquests càrrecs i jo m'ho agafo amb molta responsabilitat, compromís i il·lusió. L'experiència pot ser un plus però la joventut també. Si volem un col·legi transversal, potent i obert als joves, pot anar molt bé. Tampoc no m'agradaria personalitzar en mi la responsabilitat, som un equip. Jo en soc el cap visible, però a la junta hi ha Jordi Ortega, Josep Maria Torra i Sílvia Musquera. A més, hi ha Neus Roca a la delegació de Garrotxa-Ripollès, i Mercè Oriol a l'Alt Empordà. També vull remarcar la feina que han fet els presidents anteriors. A Frederic Cabré li va tocar aquesta època de crisi del col·lectiu i de la institució, en què vam passar de gestionar pressupostos de milions d'euros a gestionar-ne de 500.000; i de tenir més de 40 persones treballant a la demarcació a quedar-nos amb 15 i a temps parcial. Van fer una gran feina en una època molt complicada. Els últims quatre anys, amb Narcís Reverendo de president, han sigut de lleugera estabilitat, amb la recuperació de diversos serveis i una important feina de promoció i difusió dels valors de l'arquitectura.

La junta de govern del COAC va ser denunciada per alguns col·legiats per haver-se adherit al manifest de l'1 d'octubre. Què en pensa?

Els drets fonamentals, la llibertat d'opinió i d'expressió, crec que els hem de defensar fermament des del COAC. Una cosa és el posicionament polític de cada col·legiat o membre de la junta, que té tot el dret a donar suport al que cregui millor. Com a junta no ens hauríem de posicionar per un partit polític o un altre, ni per un plantejament polític, però sí que hem de defensar públicament els drets universals. Encara que siguem un col·legi professional d'obligada col·legiació, som una entitat democràtica que actua per representació, i considero que els representants no hem de defugir les nostres responsabilitats cíviques.